

Hranice (meze) vnitřního

Každý subjekt (tj. každá pravá událost v rámci světa) má svou vnitřní a vnější stránku, které se navzájem neprostupují (navzájem se nepronikají), ale jsou odděleny hranicí, která je ovšem v jistých směrech či po jistých stránkách prostupná. Zároveň ovšem platí, že vnější stránka každého subjektu (každé události) nesmí být chápána jen jako zvnějšku legitimně (po právu) přístupná, nýbrž také jako přístupná nelegitimně, násilně. K zvnějšku každého subjektu/události náleží tudíž také vše, k čemu se lze dostat, k čemu lze přistoupit také tak, že mu to uškodí, že ho to naruší a případně dokonce ohrozí jeho integritu. Nejzřejmější to je v případě vyšších živočichů, ale musíme pamatovat i na rostliny a malé živočichy, jednobuněčné; a my budeme trvat na tom, že to platí naprosto všeobecně i tam, kde to přímo sledovat nedovedeme nebo nemůžeme. (Jako mnohde jinde, i zde nelze kategoricky a předem vše určovat, ale je třeba každé takové určení chápat jako pokusné a vystavené možným revizím. Tak třeba operovat lze člověka i zvíře také z důvodů nápravy jeho předchozího poškození a ohrožení a tak, že jde vlastně o jeho záchranu. Vegetativní množení nějaké rostliny umožňuje zachovat její vlastnosti u všech přirozených i umělých odnoží. Genetickým zásahem můžeme dokonce „operovat“ jednotlivé buňky. Na úrovni předživých jsoucen-událostí budeme asi v budoucnu zjišťovat nejrozmanitější další formy „zásahů“ nebo prostě jen „působků“; atd.

(Písek, 140902-1.)